

EEN
ABSURD
KERSTVER-
HAAL

RAYNOR ARKENBOUT
HET KAN NIET ALTIJD
KERSTMIS ZIJN

RAYNOR ARKENBOUT

HET KAN NIET ALTIJD
KERSTMIS ZIJN

UITGEVERIJ VILLAGE

Het kan niet altijd Kerstmis zijn...
Raynor Arkenbout

ISBN/EAN 9789461850355

Foto cover: Rudy Hellewegen
Omslagontwerp: Ruud Helleman

Redactie: Floris Pieterse, Luuk Wessels, Karin Wouters
Eindredactie: Eric Jan van Dorp

Uitgeverij Village
Postbus 42
3956ZR Leersum
info@vandorp.net / www.vandorp.net

Uitgeverij Village is een imprint van Uitgeverij VanDorp Educatief

Copyright©2012 Raynor Arkenbout
Copyright©2012 Uitgeverij Village

Deze uitgave mag vrij verspreid en vermenigvuldigd worden mits de inhoud en het bestandsformaat van deze uitgave volledig ongewijzigd blijven. Het is verboden om (delen uit) deze uitgave te publiceren zonder de uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het kan niet altijd Kerstmis zijn...

Er was eens een ontzettend domme, egocentrische jongen genaamd Marcus. Hij was een student, 24 jaar oud, had geen vrienden en was een zwak excuus voor een mens. Tenminste, dat vond ik en ik kon het weten. Al zijn hele leven moest ik toekijken hoe hij faalde in ieder aspect van zijn bestaan. Maar deze keer ging hij te ver. Deze keer ging het ten koste van zijn ouders. Dit is het verhaal van Marcus die vluchtte voor de werkelijkheid. Dit is het verhaal over het feit dat het niet altijd Kerstmis kan zijn.

Er werd geklopt op de deur van de studentenkamer op de campus van de medische faculteit. Aangezien hij geen vrienden had, liep Marcus enigszins vervreemd naar zijn voordeur om open te doen.

‘Marcus, papa is weer zieker geworden door de laatste behandeling. Hij vraagt een paar keer per dag naar je. Hij wil je heel graag zien. “Je weet namelijk maar nooit,” zegt hij steeds maar weer.’

Het was zijn moeder die binnen kwam stormen. Marcus wilde dit soort slecht nieuws niet horen. Zijn moeder wist dit, maar probeerde het onvermoeibaar steeds opnieuw.

‘Ik heb ook nog drie plastic bakken met zelfgemaakte wortelsoep voor je liggen. Kom je die dan even ophalen?’

Geïrriteerd draaide Marcus zich weg van zijn moeder.

‘Ik lust geen wortelsoep, mam.’

‘Het is heel gezond, lieverd, goed voor je huid ook. Je ziet er vermoeid uit de laatste tijd.’

Ze bleef naar de gigantische wallen onder de ogen van Marcus staren. Ze hoopte dat hij dit keer zou antwoorden. Maar Marcus bleef stil.

‘Kom ze nou maar snel halen,’ voegde ze er aan toe, ‘en praat dan even met papa.’

‘Mam, ik moet nu echt naar college. Ik bel je morgen wel even wanneer ik langs kan komen.’

Ze knikte en liep de deur uit richting het trappenhuis, maar stopte na een paar passen.

‘Ik hou van je, liefje.’

‘Ik ook van jou, mam.’

Dat lukte hem nog wel om te zeggen. Want hij meende dat ook wel, dat was het probleem niet. Hij duwde de deur dicht terwijl zijn moeder nog bij de deur bleef hangen. Makkelijk weglopen deed ze nooit na dit soort bezoekjes. Het liefst zou ze nog een keer aankloppen.

Marcus moest inderdaad naar college, dat had hij niet gelogen tegen zijn moeder. Maar toch ging hij daar nu niet heen. Het lukte hem namelijk niet om net zo kil en hard zoals hij net reageerde op zijn moeder, de dag voort te zetten. Hij zou zijn concentratie nu niet vast kunnen houden tijdens college. Het studie-onderwerp zou hem zelfs pijnlijk herinneren aan zijn vaders ziekte. Je zou het een ironische studiekeuze kunnen noemen, die hij een paar jaar geleden maakte toen zijn vader al ernstig ziek was.

In plaats van college ging Marcus naar de fijnste plek die hij kende. Het was een wereld die exact leek op de echte wereld, maar waar de kleuren zoveel mooier en feller leken, er altijd een idyllisch laagje sneeuw lag en de mensen altijd vrolijk en vriendelijk waren; deze parallelle wereld vierde iedere dag van het jaar Kerstmis.

Het was een wereld waar alleen Marcus naartoe kon gaan, voor zover hij wist. Hij kende namelijk niemand in zijn omgeving die, net als hij, een draaideur in de hoek van zijn studentenkamer had die hem naar deze wereld bracht.

Het was niet te zien dat de draaideur er daadwerkelijk zat. De twee wandpanelen in de hoek zagen er exact zo uit als de overige panelen in de kamer. Maar als Marcus hard tegen het rechterpaneel duwde kwam er beweging in. En met één volle rotatie van de gecamoufleerde draaideur kwam hij in de, zoals hij het noemde, *draaideurwereld*.

Hij had de deur vier weken geleden per toeval ontdekt op een middag toen hij al zijn moed bij elkaar had geraapt en Norah, de mooiste meid van de hele campus, had opgebeld met de vraag om iets met hem te gaan drinken die avond. Nadat ze klaar was met lachen had ze uiterst koel geantwoord met ‘Nee, dank je...’ en vervolgens opgehangen. Uit pure woede en frustratie had Marcus zijn telefoon tegen de muur gesmeten en vervolgens een enorme trap tegen het wandpaneel naast hem gegeven. Tot zijn verbazing bewoog het paneel en openbaarde zich de draaideur naar de andere wereld.

Sindsdien ging Marcus iedere dag door de draaideur. Hij liep dan één volledige rotatie met de deuren mee en kwam dan op exact

dezelfde plek in zijn kamer uit. Maar toch was het hier anders. Het zag er exact uit zoals in de echte wereld, maar dan in een geweldige kerstsfeer. Er was altijd gezelligheid op het centrale plein van de campus te vinden, met een gigantische versierde kerstboom in het midden, de kleine kraampjes er om heen die oliebollen verkochten en de schaatsbaan die altijd vol was met jongens en meiden die studeerden aan de universiteit. Iedereen leek altijd gelukkig en iedereen was aardig tegen hem en elkaar, iets wat verslavend werkte bij Marcus.

Op deze specifieke dag dat Marcus de draaideurwereld weer in ging kwam hij Joost tegen. Hij was één van zijn studiegenoten en tevens zijn projectpartner bij practicum onderzoeken. Joost was in de echte wereld een lul. Daar waar Marcus een zielig sulletje was, was Joost de arrogante rijkeluiszoon met een grote mond. Maar hier, in deze wereld, waren Marcus en Joost grote vrienden. Nog voordat Marcus sneeuw van de grond kon rapen, spatte een sneeuwbal van Joost uit elkaar in zijn gezicht. De ijskoude bal voelde als een natte steen tegen zijn oog.

‘Ik kan niets meer zien. Je wordt bedankt!’

‘Snel reageren is niet echt jouw ding, hè?’

Hij liep naar Marcus toe om hem overeind te helpen.

‘Wat doe je met Kerst vanavond?’

Marcus veegde de natte ijzige stukjes sneeuw van zijn gezicht.

‘Ik ga het vanavond bij mijn ouders vieren, denk ik.’

‘Je gaat wat missen, man. We gaan het met de hele groep vieren. Veel rode wijn, veel slechte cadeaus en veel eten.’

‘Bedankt voor het aanbod, maar ik moet het vanavond echt met mijn ouders vieren.’

‘Oké, prima. Norah komt ook, hoor.’

‘Norah?’

Norah, die hem in de echte wereld niet zag staan, was hier altijd dol op Marcus. Sterker nog, hij had de afgelopen dagen al diverse keren seks met haar gehad, iets wat hem in zijn leven bij niemand nog was gelukt. Hij vroeg zich daarom af of hij daardoor technisch gezien nu nog maagd was of niet.

‘Misschien kom ik dan later op de avond nog wel even langs, als jullie al lekker ver zijn met de rode wijn.’

Die avond scheurde zijn vader het verpakkingspapier van zijn kerstcadeau. Gelukzalig keek hij naar de kaft van een groot, dik boek.

‘Marcus, wat geweldig! De eerste druk van “Absurd.” Die is nergens meer te vinden!’

In feite maakte het niet uit wat Marcus kocht – of zelfs uit zijn eigen boekenkast meetrok – als cadeau, degene aan wie hij het gaf vond het altijd geweldig. Nog een prachtige eigenschap van deze wereld.

‘Ik wist dat je het leuk zou vinden, pap.’

Het deed Marcus goed om zijn vader zo te kunnen zien. Zo was het nog steeds de sterke man die hij van vroeger kende. De man die nog kon eten zonder rietje en gewoon zelf naar het toilet kon in plaats van luiers te dragen.

Hij kreeg een omhelzing van zijn vader terwijl zijn moeder haar cadeau netjes openmaakte door alle plakbandjes voorzichtig los te pulken.

‘Hoe je dit allemaal kan betalen als arme medicijnenstudent snap ik niet hoor, liefje!’

‘Ach ja, ik zie jullie graag gelukkig.’

Dat deed Marcus inderdaad graag. Hij zag ze liever niet ongelukkig.

Het liefst had Marcus de rest van zijn leven doorgebracht in de deze wereld en zou hij nooit vrijwillig zijn teruggekeerd door de draaideur naar de echte wereld. Maar op een of andere manier raakte hij na een paar uur in die ideale samenleving altijd duizelig en verloor hij het bewustzijn. Wanneer hij dan bijkwam lag hij op de vloer van zijn studentenkamer, niet ver bij de verborgen deur vandaan. Terug in de realiteit. Hij voelde zich dan altijd volledig uitgeput, misselijk en had bovendien een enorme hoofdpijn.

Die ochtend was geen uitzondering. Hij werd wakker en de pijn in zijn hoofd werd nog eens erger gemaakt door het geklop op zijn voordeur. Hij stond op van zijn bed en liep wankelend naar de deur waar het kloppen ondertussen was overgegaan in bonken. Toen hij de deur opende keek hij in het gezicht van een stokoude man. Zijn rug was krom en had geen greintje vet aan zijn trillende lichaam vastzitten. Zijn witte baard was lang maar Marcus kon er makkelijk doorheen kijken omdat het bestond uit flinterdunne haren. De man leek uitgeput en al dagen niet geslapen te hebben, iets dat Marcus op dat moment maar al te goed herkende.

‘Kan ik u helpen?’

De oude man keek hem een paar tellen indringend aan.

‘Je ziet er niet goed uit.’

‘Wat zegt u?’

‘Ik zie het aan je; jij hebt die draaideur ook gevonden.’

Marcus schrok. Hij probeerde het te verbergen voor de oude man, maar die zag het aan hem.

‘Je moet niet te vaak door die deur gaan, hoor je me?’

‘Sorry, meneer. Ik begrijp niet waar u het over heeft.’

‘Lieg niet tegen me. Ga niet te vaak door die deur. Geloof mij nou maar. Kijk maar naar mij.’

‘Ik ken u niet. Wilt u alsjeblieft vertrekken.’

‘Doe het niet. Je komt jezelf uiteindelijk tegen en het kost je je leven.’

‘Wilt u nu gaan?!’

‘Ik snap waarom je het doet, geloof me. Het is daar prachtig en elke dag Kerst vieren is magisch. Ik snap waarom je het doet, geloof me.’

‘Als u nu niet vertrekt roep ik de campusbeveiliging erbij!’

De man leek niet meer te luisteren. In plaats daarvan bleef hij met zijn ogen gefixeerd op de hoek in de kamer. Marcus voelde paniek in zich opkomen.

‘Meneer? Hoort u mij?’

Met alle kracht die de oude man in zich had duwde hij Marcus opzij en rende, zo snel zijn kreupele benen dat toelieten, naar de hoek van de draaideur. Hij kon al bijna de rechtermuur aanraken toen Marcus hem met alle macht op de grond drukte. De oude man begon te schreeuwen van de pijn.

‘Laat mij alsjeblieft naar binnen gaan! Ik doe alles voor je!’

Met gemak trok Marcus de oude man aan zijn benen naar de voordeur om hem vervolgens, met enig geweld, zijn kamer uit te

gooien. Marcus keek toe hoe de man, snikkend, zichzelf aan de muren probeerde op te trekken.

‘Het is *mijn* draaideur. Heb je dat begrepen?!’

‘Net zoals het vroeger van mij was.’

Marcus, de domme jongen dat het is, begreep hier niets van.

‘Wat bedoelt u?’

De oude man had zichzelf eindelijk overeind gekregen.

‘Ik bedoel dat dit mijn kamer was vóór jou.’

‘Bent u niet goed bij uw hoofd? Dit is nieuwbouw. Er heeft hier maar één iemand vóór mij gewoond de laatste twee jaar. Daarvoor bestond dit gebouw nog niet eens!’

‘Dat weet ik.’

De man keek Marcus indringend in de ogen aan.

‘Luister goed naar mij: stop er mee nu het nog kan. Die draaideur maakt jezelf en iedereen om je heen kapot.’

‘Dan komt het dus goed uit dat ik niemand om mij heen heb om kapot te laten gaan.’

Marcus gooide de deur in het gezicht van de oude man dicht. Nog lang bleef hij met zijn oor op zijn voordeur gedrukt om te horen of de vreemde man nog voor zijn deur stond, maar hij hoorde niks.

Die nacht kon Marcus de slaap niet vatten. Wat bedoelde die oude kerel? Hoe wist hij van de draaideur en waarom vertelde hij hem, net als zijn moeder gisteren gedaan had, dat hij er slecht uit zag.

Marcus stond op, deed het licht aan en ging voor de spiegel staan. Een schok ging door hem heen. Zijn huid begon scheurtjes te vertonen van droogte en de lijnen in zijn gezicht waren veel meer

aangezet dan hij zich kon herinneren. Daarna dwaalde zijn blik af naar het haar boven zijn oren. Ontegengesteld begon zijn haar daar grijs te kleuren.

Marcus heeft daarop geprobeerd om zonder Kerst te leven. Om gewoon de hele dag naar college te gaan en om 's middags met zijn vader mee te gaan naar diens doktersafspraak. Hij heeft het echt een poging gegund om alle vernederingen en tegenslagen aan te kunnen. Maar blijktbaar was de zielige jongen te zwak om alle trappen, zowel lichamelijk als psychisch, aan te kunnen. Om weer door Joost afgezeken te worden tijdens college, om weer onvoldoendes te halen door gebrekkig leren en om weer zijn moeder te zien huilen. Dit alles zou misschien allemaal wat dragelijker zijn als hij daartegenover tenminste seksuele ontlading zou hebben staan, maar nu we Marcus al een stukje beter kennen, weten we al dat hij ook dat niet kreeg. Nog voordat zijn laatste college was afgelopen had Marcus alweer de keuze gemaakt. Hij zou die avond wederom door de draaideur gaan, hoe erg het zijn gezondheid ook aantastte. De domme jongen.

Die avond rende hij zijn kamer in en haastte zich naar de hoek waar de draaideur zich bevond en duwde met volle kracht tegen het paneel. Maar er was geen beweging in te krijgen. Dat was nog nooit eerder gebeurd. Paniek maakte zich van hem meester, het zweet brak hem uit en hij begon acuut te trillen. Hij snapte er niets van. Waarom draaide de draaideur niet meer? Het idee dat hij net als iedereen maar één keer per jaar kerst kon vieren was onverdraaglijk en gaf hem genoeg kracht om twee keer zo hard tegen het paneel te duwen dan dat hij normaal kon. Geen enkele

beweging in te krijgen, het leek alsof er nooit iets anders was geweest dan een doodgewone hoek in de kamer. Met alle macht die hij in zijn zwakke lichaam had ramde hij tegen het rechterpaneel van de hoek.

Hij stopte met bonken toen hij gebonk terug hoorde. Het kwam niet van de draaideur, maar van zijn kamerdeur. Nog steeds in paniek trok hij de deur open en zag zijn moeder staan. Ze had rode ogen maar kreeg het toch voor elkaar om een glimlach te fabriceren toen ze Marcus zag staan.

‘Dag liefje.’

‘Ik heb nu echt geen tijd, mam.’

Ze was al langs hem de kamer ingelopen en leek niet naar hem te luisteren.

‘Ik wil dat je mij even aanhoort. Ik verwacht niet dat je dit meteen van mij aanneemt, maar ik wil het gewoon even gezegd hebben.’

Marcus besloot om stil te blijven, wederom kreeg hij het gevoel dat hij geheel niet begreep wat er nou allemaal gebeurde. Ze ging door:

‘Ik weet dat het niet leuk is en dat je het moeilijk hebt—‘

‘Ik heb het niet moeilijk.’

‘Je ziet er niet goed uit, liefje. Je ziet er zwak uit.’

‘Ik voel me juist prima.’

‘Je ziet er bijna net zo slecht uit als papa. Dat is de reden dat ik langskom’

‘Ik zie er helemaal niet zo slecht uit als papa. Hoe durf je dat te zeggen!’

‘Liefje, luister even naar mij.’

‘En ik kom binnenkort echt wel op bezoek, ik heb nu gewoon even geen tijd!’

‘Dat weet ik, lieverd.’

‘Laat mij dan even met rust en zeur nou niet zo!’

‘Papa is weer opgenomen. Dit keer waarschijnlijk voorgoed.’

Eindelijk hield Marcus zijn kop. Hoe erg hij zijn best ook deed, het lukte hem niet meer om iets terug te schreeuwen. Ze zag dat ze zijn aandacht had.

‘Ik heb ervoor gezorgd dat hij hier in het universitair ziekenhuis is geplaatst. Dan is het wat makkelijker voor jou om hem toch eens op te zoeken.’

Nog steeds kon Marcus niets zeggen. Hij moest al zijn concentratie richten op zijn ogen om de tranen tegen te houden. Want zo een klootzak was het, die huilen als een zwakte zag.

‘Ik zal komen, mama, echt...,’ stamelde hij tenslotte.

Ze gaf haar zoon een knuffel en liep naar de deur.

‘Zorg alsjeblieft goed voor jezelf. Ik hou van je.’

Nog voordat Marcus kon terug antwoorden deed zij de deur zelf achter haar dicht. Dat had ze nog nooit eerder gedaan. Toen kon Marcus zijn tranen niet meer tegen houden. Ze stroomden over zijn wangen en minutenlang zat hij op de grond te snikken als een klein kind. Wat was hij toch een enorme slappeling. Hij staaarde naar de hoek van de kamer die helemaal vrij stond van meubelen, de hoek met de draaideur. Hij twijfelde of hij er wel nog doorheen wilde gaan, en hij wist niet eens zeker of dat überhaupt nog wel kon.

Minutenlang zat hij daar besluiteloos op de grond. Zijn telefoon ging. Het was een tekstbericht van zijn moeder.

“Zijn kamernummer is 143B. Ik hou van je. X”

Hij kon weer niks doen om zijn tranen tegen te houden. Hij stond op en liep naar de draaideur. Hij wist niet goed of hij nou hoopte of de deur wel of niet open zou gaan. Hij duwde tegen het rechter paneel. De draaideur draaide weer. Hij kon er doorheen als hij wilde. Maar wilde hij dat eigenlijk wel? Hij wist niets meer zeker.

‘Nog één keer,’ zei hij tegen zichzelf.

Nog één allerlaatste keer en dan zou hij voorgoed stoppen met Kerst vieren in de draaideurwereld.

‘Ja, nog één keer, om het af te leren,’ zei hij hardop tegen zichzelf, duwde en liep met het draaiende rechterpaneel mee, de draaideurwereld in.

De wereld zag er weer geweldig uit. De statige kerstboom stond midden op het plein, de gekleurde lichtjes schenen over het besneeuwde campusplein en de jongens en meiden schaatsten zoals altijd vrolijk in het rond. Deze keer zou hij Kerst gaan vieren met zijn vrienden. Een gezellige avond, afgesloten met een heerlijke vrijpartij met Norah was exact wat hij die dag nodig had.

Nadat hij wat leuke cadeaus gekocht had in de campuswinkel liep hij naar het appartement van Joost waar al zijn vrienden – inclusief Norah – zoals altijd zouden zitten.

Wat hij alleen niet wist, was dat *ik* er nu ook zou zitten. Toen Marcus namelijk besloot om toch weer die “laatste keer” naar de draaideurwereld te gaan, moest ik er een stokje voor steken.

Toen Marcus aanklopte, deed ik de deur open. Hij schrok, want wat hij voor zich zag was een exacte gelijkenis van zichzelf, behalve dat die gelijkenis er verzorgder, jeugdiger en sterker uitzag. En ik

droeg een mooiere trui, namelijk één met een rendierenprint er op. Ik glimlachte naar hem.

‘Vrolijk Kerstfeest, Marcus.’

‘Hè? W-Wie ben jij? H-Hoe kan dit?’ kwam er stotterend bij hem uit.

‘Verwarrend, hè? Ik ben jou, Marcus.’

‘Maar ik ben toch ik? Hoe kan jij dan—’

‘Laten we mij anders even voor het gemak Kerst-Marcus noemen. Helpt dat?’

Dat hielp duidelijk niet aan zijn gezicht te zien. Ik kon er toen al niet over uit wat een ontzettend domme jongen het toen was. Ik zuchtte.

‘Ik ben het gedeelte in jou die vindt dat je nu moet stoppen met hier naartoe te komen om Kerst te vieren, Marcus. Ik ben je geweten, je zelfreflectie, jouw kritische kant.’

‘Maar, hoe kan je hier nu voor—’

‘Jij hoort thuis in jouw wereld, Marcus. Jij hoort één keer per jaar Kerst te vieren, niet elke dag. Dat kun je fysiek niet eens aan. Heb je recentelijk al eens in de spiegel gekeken? Je wordt elke dag een jaar ouder. Dat houd je niet lang vol, vriend. Deze wereld steeds opzoeken is niet de oplossing, Marcus. Dat is vluchten. Vluchten voor de werkelijkheid, vluchten voor verantwoordelijkheid. Maar je kunt niet blijven vluchten, Marcus.’

‘Maar, hoe kan jij...ik nu hier voor mij.....’

‘Luister, nog één domme vraag en ik ga het op de harde manier oplossen. Ga jij nu terug naar je eigen wereld en doe wat je hoort te doen.’

‘Ik *moet* Kerst vieren,’ kwam er op vlakke toon uit.

‘Niets daarvan.’

‘Je snapt het niet. Ik heb dit nodig. Laat mij gewoon gelukkig zijn, alsjeblieft.’

Het smeken maakte hem nog zieliger en lelijker dan hij al was. Marcus wist het allemaal niet meer. Hij voelde wel dat het allemaal mis was, maar snappen deed hij niet. Ik kon ook niet meer tegen zijn gesnotter.

‘Sta op en ga naar de echte wereld. Wat je hier doet helpt niet. Je kunt de realiteit nooit ontvluchten’

Hij greep mij bij mijn been en hield hem stevig vast.

‘Nog één keer. Alsjeblieft, nog één keer, dan kom ik nooit meer hierheen! Ik beloof het!’

‘*Nog één keer* is nooit genoeg. Er komt altijd weer *nog één keer*. Ga terug. Voorgoed.’

Ik duwde rustig de voordeur dicht maar nog voordat hij volledig gesloten was voelde ik het hout van de deur hard tegen mijn voorhoofd rammen. Marcus stormde snel naar binnen en trok mij aan mijn rendierenshirt naar zich toe om mij vervolgens naar buiten, de gang op te duwen. Ik weet niet hoe het de zwakke loser was gelukt om mij te slim af te zijn, maar het was hem gelukt. Toen ik naar de deurklink greep was ik al te laat en had Marcus de deur op slot gedaan.

Met een flinke zucht liep hij de woonkamer binnen om daar Joost, Norah en al zijn andere draaideurvrienden te zien.

‘Snel van shirt gewisseld?’ vroeg Joost.

Marcus keek even naar zijn shirt en ging naast Norah zitten. Hij gaf haar een zoen op haar mond. Niemand die hem vroeg wie er eigenlijk net aan de deur was. Ze gingen gewoon door met wat ze

deden; gezellig kletsen en kerstcadeaus openen. Marcus greep een vol kopje hete chocolademelk met slagroom om vervolgens zijn tong te verbranden met de eerste slok. Met verbrande tong vroeg hij:

‘Wiewns beuurt is het om een cadeauwtje te owpenen?’

Nog voordat iemand hem kon antwoorden kreeg Joost een guts hete chocolademelk in zijn gezicht. Hij schreeuwde het uit van pijn terwijl Marcus zich omdraaide naar mij. Ik stond weer in de woonkamer. Ik kon namelijk alles doen wat ik wilde. Ik greep Marcus bij zijn keel en ramde hem tegen de kleurig versierde kerstboom aan.

‘Ik heb je vriendelijk verzocht om terug te gaan maar als je het zo wilt spelen dan moet dat maar!’

Een aantal vrienden probeerde Joost te verzorgen die nog steeds schreeuwde van de pijn. Zijn gezicht zag er dan ook wel abnormaal paars-rood uit. Norah begon te huilen. Uit alle macht probeerde Marcus zich los te wrikken uit mijn greep, zonder succes. Ik kneep nog eens in zijn keel.

‘Jij wilt zo graag in deze wereld leven? Echt? Heb je het er voor over om in rap tempo weg te rotten? Wees eens eerlijk en vertel ons, nee vertel jezelf eens, waarom doe je dit?! Snap je het dan nog steeds niet? Waarom kom je hier steeds? Geef antwoord!’

‘Gewoon, omdat ik het hier fijn vind!’

“Fout geantwoord!”

Ik liet Marcus los en pakte nog een volle beker chocolademelk en gooide hem over Norah heen. Haar huilen veranderde in krijzen. Ik richtte mij weer tot Marcus.

‘Nogmaals, waarom kom je steeds hier?’

‘Ik weet het niet! Ik weet het niet!’

Ik greep naar de volgende beker chocolademelk.

‘Alsjeblieft! Stop daarmee!’

‘Vertel mij dan nu eens echt waarom je hier komt!’

‘Omdat ik het niet kan aanzien, oké? Ik kan niet aanzien hoe ik niets goed kan doen. Ik kan het niet aan dat ik niet meetel in mijn omgeving, hoe ik onzichtbaar ben voor alle meiden. Maar wat ik al helemaal niet wil is mijn ouders ongelukkig te zien zijn. Ik wil mijn vader niet zwak zien. Ik wil niet dat mijn vader doodgaat!’

Voor even was het doodstil. Zelfs Joost en Norah staakten hun snikken. Iedereen keek naar Marcus terwijl hij op zijn beurt naar mij keek met waterige ogen.

‘Ik wil hem niet moeten missen,’ stamelde Marcus.

Het was de stomme jongen eindelijk gelukt om het te zeggen. Ik voelde me op een soort vreemde manier zelfs een beetje trots op hem. Maar we waren er nog lang niet. Dit was pas het begin. Ik liep naar de voordeur en draaide mij terug naar Marcus.

‘Kom.’

Met een schaapachtige blik keek Marcus naar de vriendengroep en vervolgens naar mij.

‘Kom!’

Schreuwen was dit keer gelukkig voldoende om hem in beweging te krijgen. Ik liet Marcus vooroplopen richting het trappenhuis. Ik sloot zelf de deur achter ons, alle anderen waren druk bezig met het verzorgen van de twee verbrande gezichten van Joost en Norah.

We stonden samen in de hoek van zijn studentenkamer. Ik gebaarde Marcus om er doorheen te gaan, terug naar de echte wereld. Hij kijkt mij met rode oogjes aan.

‘Ik ben nog nooit door de draaideur gelopen om terug te gaan.’

‘Dan is dit je eerste stap op de goede weg.’

Vertwijfeld keek Marcus van mij naar de draaideur.

‘Geen zorgen. Ik ga mee,’ zei ik terwijl ik hem een duwtje in de goede richting gaf.

‘Kan dat wel?’

Ik wist mij op dat moment goed in te houden om hem niet een klap in zijn gezicht te geven vanwege het stellen van wederom zo’n domme vraag. Ik gaf hem nog een duw de goede kant op. Aarzelend liep hij door de draaideur en ik volgde.

De draaideur bracht ons weer precies terug naar de hoek van zijn studentenkamer. Ik trok hem direct door naar de deur van zijn kamer en richting het trappenhuis.

‘Waar gaan we heen?’

‘Dat zal je wel zien.’

‘Ik wil weten waar we heen gaan. We zijn weer terug in mijn wereld, is dat niet genoeg?’

‘Nee, dat is niet genoeg. Anders sta je in een mum van tijd weer in de wereld die niet van jou is. Je bent niet bepaald sterk, Marcus. En de verleiding is groot.’

Ik sleepte hem mee over de donkere straten van de campus. Toen hij de route herkende, wist hij waar wij heen gingen. Toen begon hij pas echt tegen te strubbelen.

‘Nee, alsjeblieft. Waarom doe je dit? Ik wil daar nu niet heen. Alsjeblieft.’

Hij wist zich los te trekken uit mijn greep, maar hij rende niet weg. Hij bleef daar staan met zielige, smekende oogjes. Ik draaide me naar hem toe.

‘Prima, ga maar terug naar je draaideur. Wil je dat? Kortstondig plezier en daaraan kapot gaan? Lost dat ook maar iets op?’

Ik zag de verwarring op zijn gezicht. Hij wist het allemaal niet meer. Iets wat, zoals je al merkt, hem wel vaker overkwam. Teveel Kerst vieren tast je hersenen aan, blijkt maar weer.

Hij liet zijn hoofd zakken en liep weer mee, dit keer niet meer achter mij, maar naast mij. Hij wist precies waar wij heen gingen en wat we gingen doen.

Het was koud die avond. Het was dan ook al het einde van het jaar en de winter was in volle gang. We stonden op het dak van één van de facilitaire gebouwen van het ziekenhuis. Vanaf hier hadden we perfect zicht op kamernummer 143B. Marcus trilde van de kou.

‘Waarom doen we dit?’

We keken naar zijn ouders. We keken naar zijn vader die als een kasplantje in zijn steriel witte bed lag. Er liepen verschillende draden van zijn borst en polsen naar verscheidene machines. Er liep een beademingsbuis vanuit zijn neusgaten naar een soort pomp die hem hielp met ademen. Ook al lag hij te slapen, hij zag er niet rustig uit. Zijn gezicht was verstijfd en had een gepijnigde blik. Hij sliep misschien wel, maar van binnen werd er keihard gevochten.

Zijn moeder zat blijkbaar al een tijdje naast het bed van haar man en was op zijn borst in slaap gevallen. Ze hield één van zijn handen stevig vast.

Ik trok Marcus bij zijn schouder naar mij toe.

‘We doen dit omdat het moet.’

Hij haalde zijn neus op om het snotteren tegen te gaan. Op dat moment begonnen de machines om zijn vader heen te piepen. Zijn lichaam schokte op het bed waardoor moeder wakker schrok. Ze stond op en riep paniekerig om haar heen naar de zusters om haar te helpen. Ik voelde Marcus zich van mij afduwen.

‘Ik wil hier weg!’

Ik trok hem aan zijn trui terug.

‘Doe dat niet!’

Met een stevige zwaai rukte Marcus zich van mij los. Ik zag geen andere optie dan dat ik mijn gebruikelijk tactiek moest toepassen. Ik trok hem terug en gaf hem een harde klap in zijn gezicht waardoor hij op de grond viel.

‘Wees nou eens de man die ik van je probeer te maken!’

Ik tilde hem bij zijn hoofd op en wees het naar het raam van kamernummer 143B.

‘Denk je dat dit weggaat als jij door die draaideur gaat? Denk je dat papa dan opeens *niet* ziek is? Denk je dat niet kijken en weglopen echt helpt?!’

Ik voelde een traan over mijn hand lopen die over zijn wang naar beneden was gerold. Hij antwoordde niet meer. In plaats daarvan bleef hij naar zijn vader staren, die omringd werd door drie zusters die hun best deden om hem te reanimeren. Zijn moeder stond ernaast met haar handen in haar haar. We konden allebei niets anders doen dan toekijken hoe de zusters gehaast aan het werk waren met zijn vader. Ik liet Marcus los, maar hij rende niet meer weg.

Het waren misschien feitelijk maar vijf minuten, maar voor ons leek het een eeuwigheid te duren. Zijn vader was eindelijk buiten levensgevaar en leek weer rustig, relatief gezien. Geen van ons twee had die tijd iets gezegd. Marcus' tranen waren opgedroogd, maar nog zichtbaar op zijn wangen. Toen verbrak hij de stilte:

‘Het kan niet altijd Kerstmis zijn...’

Ik keek hem in zijn ogen aan, maar bleef op een afstand staan.

‘Nee, inderdaad.’

Hij keek naar de kamer. Zijn vader lag weer te slapen, met zijn moeder aan zijn zijde.

‘Het lijkt nu allemaal weer zo rustig. Maar ik snap het nu. Ik snap dat wat we net zagen écht is. Dat verandert niet.’

Dat was de zin die ik hem al de hele tijd wilde horen zeggen en het moraal waar ik zo lang op gehamerd heb, maar nu ik het hem hoor zeggen, geeft het me niet zoveel voldoening als ik gedacht had. We keken elkaar aan en voor het eerst leken we echt één persoon te zijn. Ik hoefde niet meer mijn best te doen om hem duidelijk te maken wat er nu moest gebeuren. Mijn taak was volbracht.

‘Ik ga weer terug naar mijn plek. Ik heb er vertrouwen in dat je het juiste zal doen. Stel jezelf niet teleur, oké?’

Hij knikte. Ik vervolgde:

‘En geen zorgen. Ik ben nog altijd in je hoofd om je te behoeden voor stomme fouten. Jij maakt ze immers nogal vaak.’ We moesten beiden lachen. We omhelsden elkaar en langzaam loste mijn fysieke gedaante zich in zijn armen op. Even keek Marcus verbaasd om zich heen, maar hij leek te wennen aan de vreemde gebeurtenissen die zich de laatste tijd afspeelden. Maar wat nu

moest komen was niet iets fantastisch of sprookjesachtig, nu was het de tijd om in de echte wereld aan de slag te gaan voor Marcus.

Zijn moeder was net bezig om haar spullen te pakken en naar huis te vertrekken toen Marcus kamer 143B in liep. Ze schrok toen ze hem zag en bleef naast het bed staan. Met glazige ogen keek hij naar haar en hoefde eigenlijk niet eens te zeggen wat hij wilde zeggen. Zijn moeder zag het al aan hem, maar hij moest het toch gezegd hebben.

‘Het spijt me. Voor alles.’

Ze zei niks terug. In plaats daarvan rolde er langzaam een traan over haar wang naar beneden. Marcus liep naar haar toe en omhelsde haar. Hij wilde haar nog zoveel meer zeggen, maar niets kon op dat moment uit zijn mond komen. Maar zijn moeder wist alles al wat hij wilde vertellen.

Het was bijna het einde van het jaar. Het was nog kouder geworden dan die avond op het dak en er lag zelfs overal sneeuw. Marcus’ vader was weer ontslagen uit het ziekenhuis dankzij een plotselinge verbetering van zijn gezondheidstoestand. Marcus besloot dit te vieren op de mooiste manier die hij kon verzinnen. Hij kwam die avond bij zijn ouders langs met cadeaus en een dennenboom die hij in de woonkamer zou zetten en versieren.

Ook in zijn eigen kamer had hij een dennenboom neergezet en versierd. Hij stond prachtig in de hoek van zijn kamer die vroeger altijd leegstond. Nu werd de hoek veel beter gebruikt.

Lees ook de andere (ebook) uitgaven van Raynor Arkenbout:

ABSURD

Korte verhalen

ebook (isbn 9789461850256)

Prijs: € 1,99

Verkrijgbaar in de [iTunes Store](#),
[Bol.com](#) en andere online boekwinkels.

Kijk op www.vandorp.net voor meer informatie over ABSURD.

BIZAR

Korte verhalen

ebook (isbn 9789461850362)

Prijs: € 1,99

Verkrijgbaar in de iTunes Store,
Bol.com en andere online boekwinkels
vanaf 27 januari 2013.

Kijk op www.vandorp.net voor meer informatie over BIZAR.

